

En büyük mahkumiyet O'ndan mahrum olmaktır*

Bizleri yoktan var eden, gönüllerimizi aşkı ile bikarar kılan Yüce Rabbimize sonsuz hamd ve senalar olsun.

Doğumunun 1441. yılını kutladığımız Sevgili Peygamberimizi bu mübarek Mevlid Kandili gecesinde saygı ve tazim ile yad ediyoruz. Allah'ım, salat ve selam O'nun üzerine olsun.

Sözlerime başlarken hepinizi saygıyla ve sevgiyle selamlıyorum. Kandilinizi kutluyorum. Kandiliniz mübarek olsun.

Çok kıymetli kardeşlerim!

Öncelikle "Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bu gece burada işi ne?" diyorsunuzdur. Bu gece neden burada sizinle birlikteyim? Bunu izah ettikten sonra asıl sizinle paylaşmak istediğin hususlara geçeceğim.

Az önce camide de izah ettim. Açıkça söylemek istiyorum. Bugün, bu mübarek Mevlid Gecesi'nde bir iki saatliğine de olsa sizlerle birlikte hükümlü olmaya geldim.

Benim her gün vatandaşlardan aldığım mektuplar var. Bu mektuplar içerisinden iki grup mektup var ki gönlümü burkar.

Birisi; bizzat hapishanelerden, mahkumlardan gelen mektuplar. Diğeri de bu mahkumların dışarıda boynunu bükük bıraktığı eşlerinden, çocuklarından ve ailelerinden gelen mektuplar.

Bu mektuplar Yüce Dinimizin bir prensibini hatırlattı bana. Yüce dinimiz önce insanoğlunun düşmemesi için elinden gelen her türlü gayreti sarf eder. Yüreklerinizde taşıdığınız inancın, imanın ve İslam'ın bir özelliği var. İnsanoğlunun düşmemesi için elinden gelen her türlü gayreti sarf eder. Yüce Rabbimizin bir kılavuz olarak gönderdiği Kur'an'ına baktığımızda insanoğlunun hiç hata yapmaması, büyük günahlar işlememesi için her türlü yola başvurur. Önce aklına hitap, sonra gönlüne, duygularına hitap eder, daha sonra dünya hayatında başına gelebilecek sorunlardan söz eder. Daha sonra dünyada, onun içine gireceği sıkıntıları anlatır. Sonra onunla yetinmez. Dünya hayatından sonra ebedi hayatta karşılaşacağımız daha büyük sorunları bize anlatır, nakleder. Ama bütün bunlara rağmen bizim inancımız bize bir şey daha öğretir. Düştükten sonra hepimize, onu elinden tutup kaldırmayı öğretir. Düştükten sonra düştüğü yerde kalması

için hiç kimseye verilmiş emir ve direktif yoktur. Bilakis düştükten sonra onun elinden tutup kaldırmak gerektiği emredilmiştir bize.

Öncelikle şunu ifade etmek istiyorum. Bizim filozoflarımız, ahlakçılarımız hürriyeti üçe ayırırlar.

Birincisi cismani ve bedeni hürriyettir. Bu hürriyet insanın kendi elini, azalarını, organlarını serbestçe kullanmasını sağlar. Siz hapse de gerseniz şimdi bunları kullanabiliyorsunuz.

İkincisi siyasi ve medeni hürriyettir. O da seçmek, seçilmek. İnsanın özgürce bir ülkede yaşamasını sağlamak için gerekli olan hürriyettir.

Üçüncü ahlaki ve vicdani hürriyettir. Aslında en büyük hürriyet, bu hürriyettir. Tarih bize şunu gösteriyor. Ahlaki ve vicdani hürriyetini kaybedenler siyasi ve medeni hürriyetini de, cismani ve bedeni hürriyetini de kaybediyor.

Şunu söylemeye çalışıyorum: Öyle insanlar var ki Kızılay Meydanı'nda özgürce dolaşırlar; ama mahkumdurlar. Neye? Heva ve hevesine mahkumdurlar, öfkelerine mahkumdurlar, kinlerine ve intikamlarına mahkumdurlar. Orada hürriyet yok.

Öyle insanlar vardır ki, görünürde cezaevinde, dört duvar arasında mahkumdurlar; ama hürdürler. Çünkü gönlünü ve kalbini hürleştirmiştir. Çünkü gönül dünyasında hürriyeti tadar. Onun için kim mahkum, kim değil, kim hür, kim değil, bu tartışılır.

Öncelikle sizin şahsınızda bütün mahkum kardeşlerimize sesleniyorum. Yüce Rabbimiz sizi bir an önce kendi ailelerinize, eşlerinize özgürce kavuşmayı nasip eylesin. Ama bir şey daha ifade etmek istiyorum.

Bu mahkum kardeşimlerimizin yakınlarına ben bir öneride bulunmak istiyorum. Özellikle bu öneriyi bu gece burada mahkumlarla birlikte yapmak istiyorum. Çünkü tutuklu ailelerinden aldığım mektuplar daha acı benim için. Sizin ailelerinizden, eşlerinizden, çocuklarınızdan aldığım mektuplar var. O mektuplar bana bir şey öğretti. Bizim modern zamanlarındaki ceza sistemimizin sadece hatayı, kusuru işleyen değil, onun etrafındaki bütün aile efradını da cezalandıran bir sistem olduğunu gördüm. Biraz üzerinde çalıştım arkadaşlarımızla birlikte.

Buradan sivil toplum örgütlerine seslenmek istiyorum. Sivil toplum örgütlerimizin bir kısmı, çalışmalarının bir yönünü; hata etmiş, kusur işlemiş, yanlışlık yapmış, bir şekilde düşmüş insanların ailelerine, yakınlarına, çocuklarına yardımcı olmak için seferber olmak durumundadır.

Çezanın şahsi olmasını sağlamaya çalışmak, özellikle aile efradına bu cezanın sirayet etmemesi için çaba göstermek, mahkumun çoluğunu, çocuğunu ve ailesini içine almaması için tedbirler almak hepimizin en büyük vazifesidir. Bütün aileyi geçindiren ailenin reisi bir hata etti, kusur işledi, kötülük yaptı, geldi düştü. On yıl, yirmi yıl mahkum oldu. Peki, geride kalan bu insanlar ne olacak? Bunlara sahip çıkacak bir sistem kurmamız gerekiyor.

Ama asıl gerçekleştirmemiz gereken hedef ne olmalı? Hiç hükümlü olmamalı. Bütün cezaevleri boş olmalı. Bütün cezaevlerinin boş olduğu bir Türkiye niyaz ediyorum bu Mübarek Mevlid Kandili'nde, sizin huzurunuzda.

Şimdi iki şey ifade etmek istiyorum Hazreti Peygamberle ilgili. Peygamberimiz (sav) bize bir şey öğretti. Neyi öğretti?

Bir: Affetmeyi öğretti, bağışlamayı öğretti. Biz Müslümanlar işlerimize başlarken nasıl başlarız. Bismillahirrahmanirrahim, deriz. Ne demek? Rahman ve Rahim, çok esirgeyen, çok bağışlayan Allah'ın adıyla... Başladığımız her işe, söze başlarken böyle başlarız. Halbuki Allah'ın çok sıfatı, çok ismi var. Neden biz Rahman ve Rahim olan sıfatla başlıyoruz? Çünkü Yaratıcının kendisi için koyduğu bir kanun var. Bu kanunu Yüce Kitabı'nda şöyle ifade eder. "Allah, kendisine rahmeti yazdı." Dolayısıyla Rahman ve Rahim olan Allah Peygamberini yeryüzüne ne olarak gönderdi? Alemlere rahmet olarak gönderdi. Rahman ve Rahim olan Allah bütün alemlere rahmet olarak gönderdiği Peygamberinden bütün insanlara merhametli olmasını istedi. Öyle bir inancın mensuplarıyız ki yeryüzünde merhameti egemen kılmakla mükellefiz biz. Affetmek ve mağfiret etmek Allah'ın şanındandır, Peygamberimizin şanındandır. Peygamberimizin bütün müminlere öğrettiği bir haslettir.

İkincisi; yine inancımızın bize öğrettiği bir prensip: İçinde bulunduğumuz en kötü hali iyiliğe ve hayra tebdil etmek. Şimdi az önce öğrendim ben. Siz buralarda aynı zamanda çalışmaya başlamışsınız, üretiyorsunuz. Ürettiklerinizi yolda satışı sunmuşsunuz. Bu çok güzel bir şey. Sizin şahsınızda hükümlü bütün kardeşlerimize sesleniyorum. Geçmiş geride kaldı. Gelecek bizim meçhulümüzdür. Bize düşen şu anı çok iyi değerlendirmektir. Bize düşen şu anı iyiliğe, hayra ve güzelliğe tebdil etmektir. Oturduğunuz yerde siz güzel şeyler düşünerek, yanı başınızdaki kardeşinizle muhabbet ederek, içinde bulunduğunuz hali iyiliğe tebdil edebilirsiniz. "Kardeşinize selam vermeniz sadakadır." "Kardeşinize tebessüm etmeniz sadakadır." Sabahleyin kalktığınızda aynı kaderi paylaştığınız, beraber yatıp kalktığınız dostunuza ve arkadaşınıza elinizi uzatarak "Bugün nasılsın kardeşim!" diyerek ona sevinç taşımanız bir

hayırdır, bir güzelliiktir, bir iyiliktir. Bize düşen en önemli vazifelerden bir tanesi, -inancımız bize bunu öğretiyor- içinde bulunduğumuz hali hayra tebdil etmek, iyiliğe dönüştürmek.

Tabi bir şey daha var. O da şudur: Belki de en başta ifade ettiğim ahlaki ve vicdani hürriyet, öfkeye esir olmamak, hevaya, arzulara köle olmamak, kendisine hakim olmak, irade sahibi olmak.

İrade sahibi olabilmek için birkaç şeye sahip olmak gerekiyor. Belki de sizden çok daha büyük hata işleyenler vardır ki hiç kimse görmediği için sizin geçtiğiniz süreçlerden geçmemiştir. Ama yapılması gereken şey nedir? Yapılması gereken şey öncelikle bulunduğumuz hali iyiliğe ve güzelliğe dönüştürmektir.

Her an bir iş ve oluş içerisinde olmak. Bir güzelliği düşünmek, bir güzelliği gerçekleştirmek. Ve inancımızın bize öğrettiği önemli bir prensip vardır. O da "Tevbe."

Tevbe çok hayati bir prensiptir. Bütün Cuma günlerinde hatipler hutbelerinde birinci hutbeyi Sevgili Peygamberimize izafi edilen bir sözle bitirirler. O söz şöyledir. "Günahlarından hakkıyla tevbe eden günahsız gibidir." Biz böyle bir inancın mensuplarıyız.

Hakkıyla tevbe etmenin birkaç tane prensibi var.

Birincisi; asla tekrar yapmamak, başa dönmemek.

İkincisi; gerçekten Yaratıcı ile birlikte, Yaratıcıyla baş başa kalarak, pişmanlığını yüreğinde hissederek O'na arz etmek, O'na yalvarmak, O'na yakarmak.

Böyle olduğu taktirde Yaratıcımız, yapılan bütün hataları, bütün kusurları, bütün kötülükleri bağışlıyor.

Bizde, Hıristiyanlıkta olduğu gibi asli günah bizde yoktur. Babadan dedeye geçen, dededen toruna geçen günah yoktur. Günah şahsidir ve Allah'a eş koşulmadıktan sonra yapılan bütün günahları Yüce Yaratıcı affediyor. Kur'an-ı Kerim'de buyuruyor ki Yüce Rabbimiz "Allah'a şirk koşmak dışındaki bütün günahları affediyor."

Şimdi sizin şahsınızda on binlerce mahkum kardeşimize sesleniyorum. Asıl olan hayatın bundan sonraki kısmıdır. Daha önce yapılanlar ise geride kaldı. Bundan sonrası için her kardeşimiz öncelikle yüreğindeki Allah'a olan inancını güçlü kılacak. Doğumunu, Mevlidi'ni kutladığımız Yüce Peygamberimiz Muhammed Mustafa'ya olan sevgisini, aşkını yenileyecek.

Yine öyle bir inancın mensuplarıyız ki çok kısa bir zaman dilimine bazı insanların hayatları boyunca yapamayacakları kadar iyilik yapılabilir. Öyle insanlar vardır ki bir günleri başka insanların hayatlarına bedeldir. Öyle insanlar var ki bir günde yaptıkları iyilikler, bir başka insanın hayatı boyunca yaptığı iyiliklerden çok daha fazladır. Onun için her şeyi telafi etme imkanı veriyor Yüce Dinimiz.

Ben sözü çok fazla uzatmak istemiyorum ama sizden bir istirhamdan bulunarak sözlerimi bitireceğim. Çünkü Mevlid Gecesi. Daha öncede ifade ettim. Normalde bugün benim Sultan Ahmet Camii'nde TRT'den canlı olarak verilen Mevlid Programında konuşuyor olmam gerekiyordu. Ama ben bugün sizlerle birlikte olmayı tercih ettim.

Bu Mevlid Gecesi'nde şuna karar verebiliriz. Mesela; Sevgili Peygamberimizin hayatını mutlaka okumalıyız baştan sona. Salonda bulunan kardeşlerimizden rica ediyorum; inancımızı ve Kitabımızı bize getiren İki Cihan Güneşi Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed Mustafa'nın (sav) hayatını, doğumundan vefatına kadar okumayan hiçbir kimse kalmasın. Her hükümlü ve tutukluya Sevgili Peygamberimizin hayatını anlatan bir kitabı göndermek de benden olsun.

Ama bu Mevlid Gecesi'nde rica ediyorum; eğer okumayanlar varsa söz versinler, okuyanlar var ise ikinci kez okusunlar. Söz veriyor musunuz?

Çok güzel. Onu okuduğumuzda hayatımızın nasıl değiştiğini göreceğiz. Sevgili Peygamberimizin çocukluğunu, dünyaya gelmeden önce insanlığın halini okumalıyız. Çocukluğunu, gençliğini okumalıyız. Dostluk ve arkadaşlık üzerine bir aile yuvası nasıl kurulur, Hazreti Hatice Validemizle evliliğini okumalıyız. Peygamberliğini okumalıyız. Mekke Dönemini, Habeşistan'a Hicretleri, sonra Peygamberimizin Medine arayışını, Medine'ye Hicreti'ni, Medine'de bir medeniyeti nasıl inşa ettiğini, bütün insanlığı nasıl dönüştürdüğünü, Yesrib köyünü bir Medine şehrine ve o Medine'den bir medeniyeti nasıl inşa ettiğini okumalıyız.

Ayrıca O'nun eş olarak eşine nasıl muamele ettiğini, dost ve arkadaş olarak dostuna ve arkadaşına nasıl davrandığını, bir kul olarak Rabbine nasıl yalvardığını, nasıl ibadet ettiğini, bir baba olarak evlatlarına nasıl şefkatle muamele ettiğini okumalıyız.

Kur'an-ı Kerim'de "Ehsenül Kasas" olarak geçen bir hikaye vardır biliyorsunuz. O "En Güzel Kıssa" hayatının büyük bir bölümü hapisanede geçen bir peygamberin kıssasıdır. Kimdir o peygamber? Evet, Yusuf Peygamber. Aslında Yusuf Süresi'ni okuduğunuzda aynı zamanda Yusuf'un hapisanede nasıl sultan olduğunu, Firavun'un da sarayında nasıl mahkum

olduğunu öğrenirsiniz. Bazen insan sarayda yaşar mahkum olur, bazen insan hücrede yaşar sultan olur. Ve ayrıca bulunduğu hali, -daha önce de ifade ettiğim gibi- nasıl güzelliklere dönüştürdüğünü, etrafındaki o insanlarla hemen içinde bulunduğu hapisaneyi, zindanı nasıl bir medreseye, bir mektebe dönüştürdüğünü okuyacaksınız.

Sevgili Peygamberimizin hayatını siz kendi gözlerinizle okuduğunuzda içinden geçtiği sıkıntıları göreceksiniz. Hazreti Peygamber, Mekke'de, Medine'de çok büyük sıkıntılardan geçti. Mesela şu yönünü belki biz dikkate almıyoruz. Fatıması hariç bütün çocukları hayatta iken vefat etmiştir. Bütün çocuklarını kendi eliyle toprağa vermiştir. Her şeyi ile imtihan edilmiştir. Aslında bütün peygamberlerin hayatı, zorluklar ve çilelerle geçmiştir. Onun için peygamberlerin hayatını okuyun. Sevgili Peygamberimizin hayatını bu gözle bir okuyun. Okudukça yüreklerinizin ferahladığını hissedeceksiniz.

Ben sözü çok uzattım. Tekrar hem size hem sizin şahsınızda cezaevlerinde yatan bütün mahkumlara, bir an önce Yüce Rabbimin ferahlık vermesini diliyorum. Ayrıca dışarıdaki çocuklarınıza, eşlerinize, yakınlarınıza sabırlar ihsan etmesini Yüce Allah'tan niyaz ediyorum. Tekrar Mevlidiniz kutlu olsun. Kandiliniz mübarek olsun.

Kandilinizin yüreklerinizdeki kandillerin yanmasına vesile olmasını Yüce Allah'tan niyaz ediyorum.

Sevgili Peygamberimiz bir gün hutbede şöyle diyor: "Özlüyorum, özlüyorum, özlüyorum." "Kimi özlüyorsun?" diyorlar. "Kardeşlerimi özlüyorum." "Ya Resulellah! Biz senin kardeşlerin değil miyiz?" diyorlar. "Siz benim ashabımsınız. Benim asıl kardeşlerim, beni görmeden bana iman eden kimselerdir." Yüce Rabbimiz O'na kardeş olma liyakatini hepimize nasip etsin. Yüce Rabbimiz Sevgili Peygamberimizin özlemini duyduğu kardeşler topluluğu olmayı hepimize nasip eylesin.

Hepinizi sevgiyle, saygıyla selamlıyorum.

***Mevlid Kandili gecesi Mahkumlara Hitap, Ankara Yarı Açık Cezaevi Konferans Salonu, 03/02/2012**